

РОБЪРТ ШЕКЛИ БУНТ НА БОРДА

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

— Признайте. Виждали ли сте някога по-сладки двигатели? — попита Джо, междузвездният вехтошар. — Погледнете и тези сервомотори!

— Хммм — благоразумно изръмжа Грегър.

— Този корпус — продължи нежно Джо. — Хващам се на бас, че е поне на петстотин години, но няма и петънце от ръжда по него.

Той потупа любовно с длан лъскавия борд на лодката. „Какъв късмет — казваше това потупване, — че точно това бижу се намира тук, когато на «ААА Първокласна» ѝ трябва спасителна лодка.“

— Тя наистина изглежда доста добре — каза Арнолд с вид на човек, който се е влюбил, но се мъчи да не го показва. — Как мислиш, Дик?

Ричард Грегър не отговори. Лодката беше хубава и изглеждаше идеална за работата по океанското проучване на Трайдънт. Но човек трябва да внимава, когато купува стока от Джо.

— Сега вече не ги правят така — въздъхна Джо. — Вижте само двигателя. И с чук не можеш да го разбиеш. Забележете капацитета на охладителната система. Проверете...

— *Изглежда добра* — бавно произнесе Грегър. „ААА Първокласна служба за междупланетно обеззаразяване“ си бе имала работа с Джо и преди и затова те се бяха научили да внимават. Не че Джо бе нечестен. Нищо подобно. Боклуците, които събираше отвсякъде в населения Космос, работеха. Но древните машини често си имаха собствени идеи за това, как трябва да си вършат работата. И когато ги караха да работят по друг начин, се дразнеха.

— Не ми пука дали е красива, бърза, трайна или дори удобна — каза убедително Грегър. — Искам само да знам дали е напълно безопасна.

Джо кимна.

— Това е най-важното, разбира се. Влезте.

Те влязоха в кабината на лодката. Джо се изкачи до контролното табло и се усмихна тайнствено. После натисна един бутон.

Грегър веднага чу глас, който като че ли зазвуча в главата му.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — каза гласът. — Моето предназначение...

— Телепатия ли? — прекъсна го Грегър.

— Директен запис на възприятията — отвърна Джо с горда усмивка. — По този начин няма никаква езикова бариера. Казах ви, че такива вече изобщо не се строят.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — започна отново лодката. — Най-важната ми задача е да предпазя намиращите се в мен от опасност и да ги поддържам в добро здравословно състояние. За момента съм частично включена.

— Може ли да има по-безопасно нещо? — извика Джо. — Това не ви е безчувствена купчина метал. Тази лодка се грижи за вас Тази лодка ви обича!

Грегър беше впечатлен, въпреки че идеята за толкова емоционална лодка му беше някак неприятна. Пък и тези играчки, които обичаха да се грижат за човека, винаги го бяха дразнили.

Арнолд обаче не изпитваше подобни чувства.

— Вземаме я!

— Няма да съжалявате — каза Джо с онзи честен и открит тон, който му бе помогнал на няколко пъти вече да спечели милиони.

Грегър се надяваше наистина да не съжаляват.

На другия ден спасителна лодка 324-А бе натоварена на борда на техния космически кораб и те отлетяха за Трайдънт.

Тази планета, намираща се в центъра на Източната звездна долина, бе наскоро закупена от един търговец на недвижими имоти. Той бе установил, че тя е почти идеална за колонизиране. Трайдънт бе с размерите на Марс, но с далеч по-добър климат. Нямахше туземно население, с което да трябва да се съобразяват, нито отровни растения или болестотворни вируси. И за разлика от много други светове, на Трайдънт нямаше и хищни животни. Впрочем, тук изобщо нямаше животни. С изключение на един малък остров и полярна шапка цялата планета бе покрита с вода.

Но всъщност имаше достатъчно плодородна почва, която се намираще под плитките води на повечето от моретата на Трайдънт. Само не беше достатъчно издигната, за да се превърне в суша.

„AAA Първокласна“ бе наета, за да коригира този дребен недостатък.

След като кацнаха на единствения остров, те пуснаха лодката на вода. Останалата част от деня прекараха в проверка и товарене на специалното наблюдателно оборудване на борда ѝ. Рано на другата сутрин Грегър приготви сандвичи и напълни една манерка с вода. Бяха готови да започнат работа.

Щом първите утринни лъчи огряха хоризонта, Грегър влезе в кабината при Арнолд, който натисна уверено първия бутон.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — заяви лодката. — Най-важното ми предназначение е да предпазвам тези, които се намират в мен, от опасност и да поддържам здравето им в добро състояние. За момента аз съм частично включена. За пълното ми включване натиснете бутон номер две.

Грегър натисна втория бутон.

Чу се приглушено бучене някъде дълбоко във вътрешността на лодката. Нищо друго не се случи.

— Странно — каза Грегър. Той натисна бутона отново. Приглушеното бучене се повтори.

— Прилича ми на късо съединение — каза Арнолд.

Грегър погледна през предния прозорец и забеляза, че бреговата линия на острова бавно се отдалечава. Той почувства да го обхваща лека паника. Тук имаше толкова много вода и съвсем малко суша. И което беше още по-лошо, нищо от уредите по таблото за управление не приличаше на кормило, на лост за скорости или спирачка. Как би могъл да управлява една частично включена спасителна лодка?

— Трябва да приема телепатични команди — произнесе с надежда Грегър. После добави тържествено: — Тръгни бавно напред.

Малката лодка се насочи напред.

— Сега малко вдясно.

Лодката се подчини веднага на непрофесионалната, но ясна команда на Грегър.

— Изправи — каза Грегър. — И поеми с пълен напред!

Спасителната лодка се впусна напред — в блестящото пусто море.

Арнолд изчезна в трюма с фенерче и уред за проверка на електрическата инсталация. Наблюдението беше лесна работа и Грегър

можеше да се справи и сам. Машините вършеха всичко. Картографираха големите разседи по дъното на океана, намираха най-големите вулкани и съставяха карти на теченията и дъното. Когато огледът приключеше, друга фирма, с която бяха сключили договор, щеше да довърши работата — да свърже вулканите във верига, да подбере разседите, да отдалечи кораба си на безопасно разстояние и да включи системата.

След това за известно време Трайдънт щеше да се превърне в доста шумна планета. Но когато нещата се уталожат, тук ще има достатъчно суша, която да задоволи всеки предприемач по сделки с недвижими имоти.

В ранния следобед Грегър реши, че за един ден са свършили доста работа. Двамата с Арнолд изядоха сандвичите си и отпиха по глътка от манерката. После поплуваха из бистрата зеленикава вода на Трайдънт.

— Мисля, че открих повредата — каза Арнолд. — Махнати са проводниците към първичните активатори. И захранването е прекъснато.

— Че защо биха направили такова нещо? — попита Грегър.

Арнолд вдигна рамене.

— Може да са се опитвали да я разглобят. След малко ще съм готов с поправката.

Той се вмъкна отново в трюма. Грегър обърна в посока към острова, като управляваше лодката по телепатия и наблюдаваше как зелената вода се разпенва приятно покрай носа ѝ. В такива моменти, въпреки натрупания отпреди опит, Вселената му се виждаше едно красиво и приятно местенце.

След половин час Арнолд се появи, цял изпоцапан с машинно масло, но триумфиращ.

— Опитай сега онзи бутон — каза той.

— Ама ние почти стигнахме.

— Че какво от това? Нищо не пречи да накараме това нещо да работи както се полага.

Грегър кимна и натисна втория бутон.

Чуха лекото изпукване от включването на системата. Половин дузина малки двигателчета се задействаха. Светна една лампа. Първо светеше в червено, а когато генераторите заредиха, изгасна.

— Сега е друга работа — каза Арнолд.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — заяви устройството по телепатичен път. — Сега съм включена изцяло и съм в състояние да предпазя пътниците си от опасност. Имайте ми доверие. Моята памет, както във физическо, така и в психологическо отношение, е изработена от най-добрите учени на Дром.

— Придава повече увереност на човек, нали? — обади се Арнолд.

— Като че ли да — съгласи се Грегър. — Но къде се намира Дром?

— Господа — продължи спасителната лодка. — Опитайте се да ме приемете не като безчувствен механизъм, а като ваш приятел и другар по оръжие. Аз разбирам как се чувствате. Видяхте кораба си да пада, жестоко разбит от неумолимите Х'гени. Вие...

— Какъв кораб? — попита Грегър. — Какви ги дрънка това нещо?

— ... успяхте да допълзите до мен замаяни, задушени от отровните изпарения на водата, полумъртви...

— Да не говориш за това, че поплувахме? — попита Арнолд. — Нищо не си разбрала. Ние просто наблюдавахме...

— ... шокирани, ранени, обезверени — завърши спасителната лодка. — Вие вероятно сте малко изплашени — продължи тя с нежен тон на настойник. — Така и трябва да бъде. Защото сте далеч от флотата на Дром и изоставени върху една сурова чужда планета. Не бива да се срамувате, че малко ви е страх, господа. Това е война, а войната е жестока работа. Ние нямаме друга възможност, освен да отблъснем варварите Х'гени в Космоса.

— Сигурно има разумно обяснение в цялата тази работа — обади се Грегър. — Може би е някаква стара телевизионна пиеса, записана в паметта ѝ.

— Май ще е по-добре да я прегледаме изцяло — отговори Арнолд. — Няма да издържа да слушам тези дрънканици по цял ден.

Приближаваха острова. Спасителната лодка още дърдореше за дома и сърцето, за бойни действия и тактически маневри и за нуждата от запазването на спокойствие в такава опасна ситуация. Изведнъж тя забави ход.

— Какво става? — попита Грегър.

— Оглеждам острова — отговори спасителната лодка.

Грегър и Арнолд се спогледаха.

— Ще трябва да я изтърпим — прошепна Арнолд. А на лодката каза: — Островът е наред. Аз лично го огледах.

— Може и да е така — отвърна лодката. — Но не бива да се доверяваме на сетивата на дромите в модерната и бързо развиваща се бойна обстановка. Вашите сетива са много ограничени и твърде склонни да вярват в онова, което желаят. Електронните сетива, от друга страна, са безстрастни, безкрайно бдителни и безпогрешни.

— Но там няма нищо! — развика се Грегър.

— Аз забелязвам вражески кораб — отвърна лодката. — Без дромски обозначения.

— Но няма и вражески обозначения — уверено се намеси Арнолд, който лично бе изрисувал стария корпус.

— Да, така е. Но във време на война ние трябва да предположим, че онова, което не е наше, е на врага. Аз разбирам желанието ви да стъпите отново върху твърда почва. Но освен това вземам под внимание и факторите, които един дром, подчинен на чувствата си, би пропуснал. Преценете сами привидната безлюдност на това стратегическо място, необозначения космически кораб, поставен съблазнително като примамка, фактът, че нашият флот вече не се намира в околностите, и...

— Добре, достатъчно. — На Грегър му омръзна да спори с приказливата и самомнителната машина. — Отивай направо към острова. Това е заповед.

— Не мога да се подчиня на тази заповед — каза лодката. — Вие сте разстроени от скорошното си спасение от сигурна смърт...

Арнолд посегна към клавиша за изключване, но дръпна ръката си с вик на болка.

— Елате на себе си, господа — тържествено изрече лодката. — Само офицерът по демобилизация е оторизиран да ме изключи. Заради собствената ви сигурност аз трябва да ви предупредя, че нямате право да пипате нито един от уредите ми. Вие сте умствено дебалансиранни. По-късно, когато бъдем на безопасни позиции, аз ще ви излекувам. Сега цялата ми енергия трябва да се насочи към откриването и избягването на врага.

Лодката набра скорост и със сложни вълнообразни движения се отдалечи от острова.

— Къде отиваме? — попита Грегър.

— Да се присъединим към флотата на Дром — изкрещя толкова уверено лодката, че двамата партньори огледаха изплашено пустите води на океана на Трайдънт.

— Това ще стане, когато я открия — добави лодката.

Беше късна нощ. Грегър и Арнолд седяха в ъгъла на кабината и ядяха последния останал им сандвич. Спасителната лодка все още пореше лудо водите. Всичките ѝ електронни сетива бяха нащрек и търсеха флотата, съществувала преди петстотин години на съвсем друга планета.

— Чувал ли си изобщо някога за тези дроми? — попита Грегър.

Арнолд потърси из бележника си с данни.

— Не са били хора. Същества от разред гуцери — каза той. — Живеели са на шестата планета на някаква малка слънчева система в близост до Капела. Расата им е измряла преди повече от век.

— А Х'гените?

— Също гуцери. Същата история — Арнолд намери някаква троха и я пъкна в устата си. — Войната помежду им не била нещо важно. Всички участници измрели. Май само с изключение на тази спасителна лодка.

— И на нас — припомни му Грегър. — Ние сме зачислени в армията на дромите. — Той въздъхна изморено. — Мислиш ли, че ще се разберем с тази тенекия?

Арнолд поклати глава.

— Не виждам как. Според тази лодка войната още продължава. Тя приема данни само от вътрешността си.

— И може би сега ни слуша — каза Грегър.

— Не мисля. Тя всъщност не е телепат. Приемателните ѝ центрове са настроени само към мисли, които са насочени пряко към нея.

— Да, бе — обади се Грегър с горчивина. — Вече не ги строят по този начин. — Искаше му се да може да докопа с ръце Джо, междузвездният вехтошар.

— Всъщност положението ни е доста интересно — каза Арнолд. — Бих могъл да напиша статия за това за *Популярна кибернетика*. Имаме машина с почти безпогрешна апаратура за улавяне на външни стимули. И сигналите, които получава, се превръщат по логически път в действия. Единственият проблем е, че логиката е базирана върху вече несъществуващи условия. Затова може да се каже, че тази машина е жертва на една илюзорна действителност.

Грегър се прозя.

— Това значи, че спасителната лодка е просто луда — намуси се той.

— Сто процента луда. Мисля, че точната диагноза е параноя. Но това ще приключи съвсем скоро.

— Как? — попита Грегър.

— Очевидно е — увери го Арнолд. — Основната задача на спасителната лодка е да поддържа живота ни. Така че тя трябва да ни нахрани. Нашите сандвичи свършиха, а единствената ни друга храна се намира на острова. Предполагам, че накрая тя ще се реши да ни върне там.

След няколко минути те почувстваха, че лодката завива в друга посока. Тя забърбори отново.

— За момента не съм в състояние да открия флотата на Дром. Затова се връщам да огледам острова отново. За щастие наблизко няма врагове. Затова сега мога да се отдам на обслужването ви с цялата си енергия и пълното си внимание. Гладни ли сте?

— Да, нахрани ни — нареди Грегър.

— Веднага — каза лодката. От стената ѝ се показва някакъв поднос. Беше пълен с нещо, което приличаше на смола, но миришеше на машинно масло.

— Какво би трябвало да представлява това? — попита Грегър.

— Това е гизъл — отговори лодката. — Всички дроми се хранят с това. Мога да приготвя гизъл по шестнайсет различни начина.

Грегър внимателно опита от храната. Имаше вкус на смола, подправена с машинно масло.

— Ние не можем да ядем такова нещо — възрази той.

— Разбира се, че можете — каза успокоително лодката. — Един възрастен дром консумира две цяло и осем десети килограма гизъл на ден и плаче за още.

Подносът се плъзна към тях. Те се отдръпнаха.

— Слушай сега внимателно — заговори Арнолд. — Ние не сме дроми. Ние сме хора. Съвсем различен вид. Войната, която си мислиш, че водиш, е свършила преди петстотин години. Ние не можем да ядем гизъл! Нашата храна се намира на онзи остров.

— Опитайте се да приемете действителността. Вашето объркване е често срещано явление сред бойците. Това са фантазии, избягване на неприятното положение. Господа, моля ви, върнете се към действителността!

— *Ти* се върни в действителността! — развика се Грегър. — Иначе ще трябва да те разглобя на съставните ти части.

— Заплахите не ми действат — отвърна сурово лодката. — Знам какво ви се е наложило да преживеете. Може мозъкът ви да се е повредил от престоя в отровната вода.

— Отровна ли? — преглътна Грегър.

— Според стандартите на дромите — припомни му Арнолд.

— Ако стане съвсем наложително — продължи лодката, — аз съм екипирана за извършване на мозъчни операции. Това е драстична мярка, но във време на война не можем да се глезим.

Един от панелите се плъзна и двамата партньори се вторачиха в блестящите хирургически инструменти, които се показаха зад него.

— Вече се чувстваме по-добре — побърза да каже Грегър. — Чудесна порция гизъл, а, Арнолд?

— Вкусно — смигна му Арнолд.

— Аз съм спечелила национален конкурс по приготвяне на гизъл — гордо отвърна лодката. — Нищо не може да бъде по-вкусно за нашите униформени момчета. Опитайте.

Грегър взе една шепа от храната в подноса, допря я до устните си и я пусна на пода.

— Прекрасно — каза той, като се надяваше вътрешните наблюдателни устройства на лодката да не са чак толкова добри като външните.

Явно беше точно както очакваше.

— Добре — каза лодката. — Сега се насочвам към острова. И ви обещавам, че след малко ще ви стане още по-удобно.

— Как? — попита Арнолд.

— Температурата тук е непоносимо висока. Чудно ми е как още не сте припаднали. Всеки дром вече щеше да е в безсъзнание. Опитайте се да издържите още мъничко. Скоро ще я сваля до нормалната за Дром температура от минус двайсет градуса. А сега, за да повдигна духа ви, ще ви изсвиря националния химн.

Започна ужасяващо ритмично стържене. Вълните се разбиваха в корпуса на спасителната лодка. След няколко минути въздухът стана доста студен.

Грегър затвори изморено очи, опитвайки се да не обръща внимание на студа, проникващ до костите му. Спеше му се. „Какъв късмет! — мислеше си той. — Да замръзна до смърт в някаква откачена спасителна лодка. Така става, когато се купуват такива покровителстващи, досадно пресметливи, чувствителни и емоционални машинки.“

Полузаспал, той се зачуди докъде ще ги докара цялата тази работа. Представи си гигантска роботизирана болница. Двама лекари работи бутаха една косачка по дълъг бял коридор. Главният робот казваше: „Какво му има на този младеж?“ А асистентът отговаряше: „Напълно е откачил. Мисли, че е хеликоптер.“ „Аха! — отвръщаше умно шефът. — Фантазия за летене! Жалко. Иначе изглежда добре.“ Асистентът кимаше: „Преработил се е. Сърцето му се е пръснало от твърдата трева.“ А косачката се дърпаше и се хилеше. „Вече съм миксер“ — викаше тя.

— Събуди се. — Арнолд разтърсваше Грегър, а зъбите му тракаха от студ. — Трябва да направим нещо.

— Накарай я да ни стопли — с последни сили измърмори Грегър.

— Няма начин. Дромите са живели при двайсет градуса под нулата. Ние сме дроми. За нас — двайсет под нулата и толкоз.

По тръбите, които опасваха тавана на кабината, се бе събрал скреж. Стените започваха да побеляват, а прозорците се бяха покрили с ледени цветя.

— Имам идея — тихичко каза Арнолд. Той погледна към контролното табло и бързо зашепна в ухото на Грегър.

— Да опитаме — каза Грегър.

Двамата се изправиха. Грегър вдигна манерката и се насочи вдървено към другия край на кабината.

— Какво правите — попита рязко лодката.

— Ще направим малко гимнастика — отговори Грегър. — Дромските войници трябва да бъдат здрави, нали знаеш.

— Така е — неуверено отвърна лодката. Грегър хвърли манерката към Арнолд. Арнолд се засмя изкуствено и я върна на Грегър.

— Внимавайте с този съд — предупреди ги лодката. — Пълен е със смъртоносна отрова.

— Ще внимаваме — каза Грегър. — Нали я носим за щаба. — Той хвърли манерката на Арнолд.

— От щаба могат да я разпръснат върху Х'гените — каза Арнолд и хвърли манерката обратно.

— Наистина ли? — попита спасителната лодка. — Това е интересно. Ново приложение на...

Изведнъж Грегър хвърли манерката към една от охладителните тръби. Тръбата се спуска и по пода се разля течност.

— Лошо хвърли, приятел — каза Арнолд.

— Много съм несръчен — извика Грегър.

— Трябваше да взема мерки срещу вътрешни повреди — мрачно се обади лодката. — Това няма да се повтори. Но сега положението е много сериозно. Не мога сама да поправа тръбата. И така няма да мога да охлаждам помещението както трябва.

— Ако просто ни оставиш на острова... — започна Арнолд.

— Невъзможно! — възрази лодката. — Най-важната ми задача е да опазя живота ви и ще взема всички необходими мерки, за да осигуря вашата безопасност.

— И какво смяташ да правиш? — попита Грегър с неприятно чувство на присвиване в стомаха.

— Нямаме време за губене. Ще огледам острова още веднъж. Ако нашите дромски сили още ги няма, ние ще отидем на единственото място на планетата, което би могло да поддържа живота ви.

— И кое е това място?

— Южната полярна шапка — отвърна лодката. — Климатът там е почти идеален. Трийсет градуса под нулата.

Двигателите изреваха. Лодката добави извинително:

— И естествено трябва да внимавам да не се случват други вътрешни повреди.

Докато лодката се впускаше напред, двамата чуха изщракването от заключването на кабината.

— Мисли! — каза Арнолд.

— Мисля — отвърна Грегър. — Но нищо не ми иде на ум.

— Трябва да се измъкнем, когато стигне до острова. Това ще е последният ни шанс.

— Мисля, че няма да можем да скочим през борда, а? — попита Грегър.

— Никога. Тя сега ни наблюдава. Ако не беше спукал тръбата, може би щяхме да имаме някакъв шанс.

— Знам — отвърна тъжно Грегър. — Ти с твоите идеи...

— Моите идеи ли? Много добре си спомням, че ти го предложи. Каза, че...

— Няма значение чия е била идеята. — Грегър се замисли дълбоко. — Слушай, нали знаем, че вътрешните й сензори не са достатъчно добри. Когато стигнем до острова, може би ще успеем да й прережем енергийния кабел.

— Няма да можеш да се доближиш и на метър до него — каза Арнолд, като си спомни удара, който получи, когато се приближи до таблото за управление.

— Хммм — Грегър обхвана главата си с ръце. В ума му се оформяше една идея. Беше доста невероятна, но при тези обстоятелства...

— Сега оглеждам острова — обяви лодката. Грегър и Арнолд погледнаха през предното прозорче и видяха острова на не повече от сто метра. Първите лъчи на зората осветяваха небето и на фона му се виждаше изподрасканият любим силует на техния космически кораб.

— Мястото ми изглежда чудесно — каза Арнолд.

— Наистина — съгласи се Грегър. — Сигурен съм, че нашите сили са се заровили надълбоко.

— Не са — каза спасителната лодка. — Аз огледах на дълбочина до трийсет метра.

— Добре — каза Арнолд. — При тези обстоятелства аз мисля, че ще трябва да огледаме малко по-отблизо. По-добре да слезем на брега и да поразгледаме.

— Пусто е — отговори лодката. — Повярвайте ми. Моите сетива са безкрайно по-силни от вашите. Не мога да ви позволя да подлагате на опасност живота си, като отидете на брега. Дромите се нуждаят от войниците си, особено от такива силни и топлоустойчиви като вас.

— На нас ни харесва този климат — каза Арнолд.

— Говориш като истински патриот! — сърдечно го поздрави спасителната лодка. — Знам колко страдате. Но сега аз ще се отправя към южния полюс, за да осигуря на вас, ветераните, почивката, която напълно сте заслужили.

Грегър реши, че е настъпило времето за изпълнение на неговия план, макар да не беше много добре обмислен.

— Това няма да бъде необходимо — каза той.

— Какво?

— Ние действаме по специални заповеди — обяви Грегър. — Не трябваше да се откриваме пред транспортно средство с ранг, по-нисък от супербоен кораб. Но при тези обстоятелства...

— Да, при тези обстоятелства — намеси се с готовност Арнолд. — Сега ще трябва да ти кажем.

— Ние сме група камикадзе — каза Грегър.

— Специално обучени за действия в горещи климатични условия.

— Нашите заповеди са да слезем и да подготвим този остров за силите на Дром — продължи Грегър.

— Аз не знаех това — каза лодката.

— И не е трябвало — прекъсна я Арнолд. — Защото си проста спасителна лодка.

— Веднага ни закарай на брега — нареди Грегър. — Нямаме време за губене.

— Трябваше да ми го кажете по-рано — каза лодката. — Аз никога нямаше да се досетя. — Тя се насочи към острова.

Грегър беше затаил дъх. Струваше му се невероятно, че такава проста лъжа бе успяла. Но защо пък не? Спасителната лодка е била създадена така, че да вярва на думите на онези, които я управляват. И

щом като „истината“ съвпада с оперативните възможности на лодката, тя трябва да бъде приета.

Брегът беше вече само на петдесет метра и блестеше в хладната светлина на изгрева. Лодката спря.

— Не — каза тя.

— Какво не?

— Не мога да го направя.

— Защо? — извика Арнолд. — Това е война! Заповедите...

— Знам — тъжно отвърна лодката. — Съжалявам. Може би друг плавателен съд би бил по-добър за изпълнението на вашата мисия. Какъвто и да е, но друг. Не и *спасителна* лодка.

— Трябва да се подчиниш — замоли се Грегър. — Мисли за страната ни, помисли си за варварите Х'гени...

— За мен е физически невъзможно да изпълня вашите заповеди — примоли им се лодката. — Най-важната ми задача е да пазя тези, които са в мен, от опасности. Тази заповед се съдържа във всяка клетка на моята памет и има превес над всички останали. Аз не мога да ви обрека на сигурна смърт.

Лодката започна да се отдалечава от острова.

— Ще бъдеш съдена от военен съд за това — закрещя истерично Арнолд. — Ще те разглобят на съставните ти части.

— Аз мога да работя само в определени рамки — тъжно каза лодката. — Ако открием флотата, ще ви прехвърля на лодка камикадзе. Но иначе аз трябва да ви закарам на безопасно място на южния полюс.

Лодката ускори ход и островът изчезна. Арнолд хукна към таблото и беше отхвърлен назад. Грегър вдигна манерката и се приготви да я метне към стъклото на прозореца. Но се спря насред движението, осенен от страхотна мисъл.

— Моля ви, не правете опити за повече разрушения — замоли се лодката. — Знам как се чувствате, но...

Грегър помисли, че е много рисковано, но южният полюс, така или иначе, ги заплашваше със сигурна смърт.

Той свали капачката на манерката.

— След като не можем да изпълним нашата мисия — каза той, — ние никога няма да можем да погледнем другарите си в очите. Самоубийството е единственият ни изход.

Той изпи глътка от водата и подаде манерката на Арнолд.

— Не! Недей! — изпищя лодката. — Това е вода! Тя е смъртоносна отрова.

От контролното табло изскочи електрическа искра и се опита да отблъсне манерката от ръката на Арнолд. Той обаче стисна манерката и преди лодката да успее да го удари пак, отпи от нея.

— Ние умираме за великия Дром! — Грегър падна на пода и направи знак на Арнолд да не мърда.

— Няма известна противоотрова — изплака лодката. — Ако само можех да се свържа с някой болничен кораб... — Двигателят ѝ се завъртя на празен ход. — Кажете ми нещо — замоли се лодката. — Живи ли сте още?

Грегър и Арнолд бяха напълно неподвижни. Даже не дишаха.

— Отговорете ми! — извика лодката. — Може би ще хапнете малко гизъл... — Тя подаде два подноса. Партньорите не помръднаха.

— Мъртви — каза спасителната лодка — *Мъртви*. Ще извърша погребален ритуал.

Последва пауза. После лодката заговори тържествено:

— О, велики дух на Вселената, приеми в обятията си душите на тези твои слуги. Въпреки че загинаха от собствената си ръка, те го направиха в служба на отечеството, в борба за дом и сърце. Не ги осъждай строго заради предизвиканата смърт. Съди духа на войната, който опожарява и разрушава цялата планета Дром.

После люкът се отвори. Грегър усети хладния полъх на утринния въздух.

— А сега, по силата на властта, дадена ми от флотата на Дром, и с цялото си уважение аз предоставям телата им на дълбините.

Грегър почувства, че нещо го повдига през люка и го поставя върху палубата. След това бе издигнат във въздуха, започна да пада и след миг вече беше във водата заедно с Арнолд.

— Плувай бавничко — прошепна той.

Островът беше наблизко. Но спасителната лодка все още се въртеше близо до тях и ръмжеше нервно с двигателите си.

— Как смяташ, какво ли е намислила? — прошепна Арнолд.

— Не знам — отговори Грегър, който се надяваше населението на Дром да не е вярвало в превръщането на телата в пепел.

Спасителната лодка се приближи. Носът ѝ беше само на метър от тях. Те се напрегнаха. И тогава го чуха. Гръмовното скърцане на

дромския национален химн.

След миг всичко свърши. Спасителната лодка прошепна „Почивайте в мир“, обърна се и отплава.

Докато плуваха бавно към острова, Грегър видя, че спасителната лодка се насочва на юг към полюса, за да чака флотата на Дром.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.